

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Shari Lapena

Străinul de acasă

Traducere din engleză de Alexandra Fusoi

Prolog

Locul ei nu e aici.

O ia la goană pe ușa din spate a restaurantului abandonat, împleticindu-se în beznă — cele mai multe dintre felinare sunt arse sau stricate — și găfăind zgomotos. Fuge ca un animal cuprins de panică spre locul unde și-a parcat mașina, abia conștientă de ceea ce face. Reușește cumva să deschidă ușa. Își pune centura fără să se gândească, întoarce mașina din două mișcări în scârțâit de roți și pornește val-vârtej din parcare, virând imprudent pe drum fără să încetinească. Îi atrage atenția ceva din complexul comercial de peste drum, dar n-are timp să proceseze ce vede, pentru că a ajuns deja într-o intersecție. Trece pe roșu, accelerând. Nu poate gândi.

Altă intersecție — o străbate accelerând. Conduce mult peste limita de viteză, dar nu-i pasă. Trebuie să se îndepărteze.

Altă intersecție, alt semafor roșu. Au început deja să treacă mașinile din cealaltă parte. Nu se oprește. Dă buzna în intersecție, ocolind o mașină care-i taie calea și lăsând un adevărat haos în urma ei. Aude urletul frânelor și claxoane violente în spate. E periculos de aproape să piardă

Shari Lapena

controlul mașinii. Și după aceea îl pierde de-a binelea — are un moment de limpezime, de neîncredere, în timp ce apasă frenetic frâna. Mașina care derapează sare pe bordură și plonjează cu botul într-un stâlp.

Capitolul unu

În seara fierbinte de august, Tom Krupp își parchează mașina — un Lexus luat în leasing — pe aleea casei lui atrăgătoare, cu două etaje. Casa, cu un garaj pentru două mașini, are în față o peluză generoasă și este înconjurată de copaci bătrâni și frumoși. În dreapta drumului de acces, o alee cu dale ajunge până în fața verandei, cu trepte care duc spre o ușa de lemn solidă, aflată la jumătatea fațadei. În dreapta ușii din față e o fereastră panoramică întinsă pe toată lățimea sufrageriei.

Casa se află pe o stradă ușor în curbă, care se termină într-o fundătură. Clădirile din jur sunt toate la fel de frumoase și de bine întreținute și sunt relativ asemănătoare. Cei care stau aici sunt oameni de succes și așezați; toți sunt puțin cu nasul pe sus.

Această suburbie liniștită și prosperă din nordul New York-ului, cu populație formată în majoritate din cupluri de oameni de carieră și familiile lor, pare să nu știe de problemele orașelului care o înconjoară, să nu aibă habar de problemele lumii largi, de parcă aici visul american și-ar continua existența, liniștit și nctulburat.

Dar decorul idilic nu se potrivește cu starea de spirit de-acum a lui Tom. Stinge farurile, oprește motorul și rămâne o clipă neliniștit în întuneric, detestându-se.

După aceea, cu o tresărire, observă că mașina soției sale nu se află la locul ei pe alee. Se uită mecanic la ceas: douăzeci și unu și douăzeci. Se întreabă dacă n-a uitat el ceva. *Trebuia să iasă pe urdeva?* Nu reușește să-și aducă aminte să fi spus ceva de genul ăsta, dar în ultima vreme a fost foarte ocupat. *Poate că a ieșit doar să cumpere ceva și o să se întoarcă în orice clipă.* A lăsat lumina aprinsă; iar asta dă casei o strălucire primitoare.

Coboară din mașină în seara de vară — miroase a iarbă proaspăt cosită —, înăbușindu-și dezamăgirea. Vola, destul de înflăcărat, să-și vadă soția. Rămâne o clipă cu mâna pe plafonul mașinii și se uită peste drum. Apoi își ia servieta și sacoul de pe locul pasagerului și închide plictisit ușa. Ajunge la treptele din față și deschide ușa. E ceva în neregulă. Își ține răsuflarea.

Tom rămâne complet nemișcat în prag, cu mâna pe clanță. În primul moment, nu știe ce-l deranjează. Apoi își dă seama despre ce e vorba. Ușa nu era încuiată. Asta în sine nu e ceva ieșit din comun — de cele mai multe ori, când vine acasă scara, deschide ușa și intră direct, pentru că de obicei Karen e acasă și-l așteaptă. Dar ea a plecat cu mașina și a uitat să încuie ușa. Asta-i ceva foarte neobișnuit pentru nevastă-sa, care e maniacă în privința încuiatului ușilor. Expiră încet. *Poate că a fost pe grabă și a uitat.*

Studiază rapid din priviri sufrageria, un dreptunghi tihnit de gri-deschis și alb. E liniște completă; e evident că nu e nimeni acasă. A lăsat luminile aprinse, așa că probabil n-a plecat pentru multă vreme. *Poate că s-a dus să ia lapte.* Probabil c-o să găsească un bilețel. Își așază cheile pe măsuta

de lângă ușă și se duce direct în bucătăria aflată în fundul casei. E mort de foame. Se întreabă dacă ea a mâncat deja sau dacă îl aștepta cu masa.

E clar că pregătea cina. Vede o salată aproape terminată; s-a întrerupt în timp ce tăia o roșie. Se uită la tocătorul de lemn, la roșie și la cuțitul ascuțit de lângă ea. Pe blatul de granit sunt paste, pregătite de pus la fiert, iar pe aragazul de oțel inoxidabil, o cratiță mare cu apă. Aragazul e închis, iar apa din cratiță e rece; bagă un deget în ea ca să verifice. Se uită pe ușa frigiderului să vadă dacă e vreun mesaj — pe tăblița albă nu e scris nimic pentru el. Se încruntă. Scoate telefonul mobil din buzunarul de la pantaloni și verifică să vadă dacă n-are vreun SMS de la ea, pe care să nu-l fi zărit. Nimic. Acum e ușor iritat. Ar fi trebuit să-i spună.

Tom deschide ușa frigiderului și rămâne acolo o clipă, holbându-se absent la conținutul lui, apoi ia o bere de import și se hotărăște să pună pastele la fiert. E sigur c-o să se întoarcă din clipă în clipă. Se uită curios în jur, să vadă ce s-ar fi putut termina. Au lapte, pâine, sos de paste, vin și parmezan. Verifică la baie — e o grămadă de hârtie igienică. Nu-i trece prin cap nimic altceva care să fi fost strict necesar. În timp ce așteaptă să fiarbă apa, o sună pe mobil, dar ea nu-i răspunde.

După un sfert de oră, pastele sunt gata, dar nici urmă de nevastă-sa. Tom lasă pastele într-o strecurătoare în chiuvetă, închide ochiul de sub cratița cu sos de roșii și se plimbă neliniștit prin sufragerie, uitând de foame. Se uită pe fereastra panoramică peste peluză și către strada de dincolo de ea. *Unde dracu' e?*

Începe să se panicheze. O sună din nou pe mobil și aude o ușoară vibrație venind din spate. Își smucește capul în direcția suncetului și-i vede telefonul, care bătăie pe

spătarul canapelei. *Rahat. Și-a uitat telefonul. Cum să dea de ea acum?*

Începe să se uite prin casă după vreun indiciu care să-i spună unde s-ar fi putut duce. Sus, în dormitor, descoperă uimit că geanta ei e pe noptieră. O deschide cu degete stângace, ușor vinovat că scotocește în poșeta soției. I se pare ceva intim. Dar este o situație de urgență. Răstoarnă conținutul în mijlocul patului lor făcut cu grijă. Are acolo portofelul, rujul, un plx, un pachet de șervețele — toate sunt acolo. *Deci nu s-a dus la cumpărături. Poate că a ieșit puțin să-și ajute vreo prietenă? Vreo urgență oarecare?* Totuși, și-ar fi luat poșeta cu ea, dacă ar fi plecat cu mașina. Și nu l-ar fi sunat până acum, dacă ar fi putut? Putea să împrumute telefonul altcuiva. Nu-i stă în fire să fie nepăsătoare.

Tom se așază pe marginea patului, destul de dărâmat. Inima îl bate prea tare. Ceva nu e în regulă. Se gândește că poate ar trebui să sune la poliție. Își imaginează cum ar decurge discuția. *Soția mea a ieșit și nu știu unde e. A plecat fără telefon și geantă. A uitat să încuie ușa. Nu-i stă deloc în fire.* Probabil că nu l-ar lua în serios, dacă e plecată de așa de puțin timp. N-a văzut niciun semn de luptă. Nu e nimic deranjat.

Se ridică brusc de pe pat și cercetează rapid toată casa. Dar nu dă peste nimic alarmant — niciun telefon scos din furcă, nicio fereastră spartă, nicio pată de sânge pe podca. Chiar și așa, râsuflă la fel de neliniștit ca și înainte.

Ezită. Poate că poliția o să creadă că s-au certat. N-o să conteze dacă le spune că nu s-au certat, dacă le spune că nu se ceartă aproape niciodată. Că au o căsnicie aproape perfectă.

În loc să sune la poliție, dă fuga înapoi în bucătărie, unde Karen păstrează o listă cu numere de telefon, și începe să le sune pe prietenele ei.

*

Privind mașina făcută praf din fața lui, polițistul Kirton clatină resemnat din cap. Oameni și mașini. A văzut lucruri care te fac să-ți golești stomacul pe loc. De data asta nu fusese așa de rău.

Victima accidentului, o femeie, probabil de vreo treizeci și ceva de ani, n-avusese acte de identitate la ea. Nicio geantă, niciun portofel. Dar în torpedo se aflau talonul și asigurarea. Mașina e înmatriculată pe numele unei oarecare Karen Krupp, cu domiciliul pe Dogwood Drive, numărul 24. Care va avea de dat niște explicații. Și or să fie și niște acuzații. Deocamdată, a fost dusă cu ambulanța la cel mai apropiat spital.

Din câte își poate da seama, și potrivit declarațiilor martorilor, gonea mâncând pământul. A trecut pe roșu și a zdrobit mașina Honda Civic roșie într-un stâlp. E o minune că n-a mai fost rănit și altcineva.

Probabil că era drogată, își zice Kirton. O să i se facă un test toxicologic.

Se întrecăbă dacă mașina e furată. Destul de simplu de aflat.

Doar că nu arăta ca o hoată de mașini sau o drogată. Arăta ca o gospodină. Din câte putea el să-și dea seama, cu tot sângele ăla.

*

Tom Krupp i-a sunat pe cei cu care știe că se vede Karen cel mai des. Dacă nici ei nu știu unde e, atunci nu mai așteaptă. Sună la poliție.

Shari Lapena

Mâna îi tremură când ia din nou telefonul. Îi e teamă de paralizază.

Se aude o voce pe fir:

— 911. Care este urgența dumneavoastră?

*

Imediat ce deschide ușa și-l vede pe polițist în prag, cu chipul grav, Tom știe că s-a întâmplat ceva foarte rău. Îl cuprinde o groază care-i provoacă greață.

— Sunt polițistul Fleming, spune acesta, arătându-i legitimația. Pot să intru? întrebă el respectuos, cu glas scăzut.

— Ați ajuns repede, răspunde Tom. De-abia am sunat la 911 acum câteva minute.

Ace senzația că s-ar putea să intre în stare de șoc.

— N-am venit în urma unui apel la 911, spune polițistul.

Tom îl conduce în sufragerie și se prăbușește pe canapeaua albă mare, de parcă i-ar fi cedat picioarele, fără să se uite la chipul polițistului. Vrea să amâne cât mai mult momentul adevărului.

Dar momentul acela a venit. Constată că abia mai poate respira.

— Lăsați capul în jos, spune polițistul Fleming și-i pune cu blândețe mâna pe umăr.

Tom își lasă capul în poală, având senzația că e pe punctul de a leșina. Se teme că lumea lui se sfârșește. După o clipă, ridică privirea. Habar n-are ce urmează, dar știe că nu poate fi ceva bun.

Capitolul doi

Cei trei băieți — doi de treisprezece ani și unul de paisprezece, căruia îi dăduseră tutelele pe buza de sus — sunt învățați să-și facă de cap. Copiii cresc repede în zona asta a orașului. Seara târziu, nu stau acasă, zăbovind la monitoarele computerelor și făcându-și lecțiile sau băgați în pat. Stau pe afară, gata să intre în bucluc. Și se pare că asta au făcut.

— Hei, spune unul dintre ei, oprindu-se brusc lângă ușa restaurantului abandonat unde trag uneori câte un joint, dacă au.

Ceilalți doi vin în jurul lui, apoi se opresc, privind încordați în beznă.

— Ce-i asta?

— Cred că e un mort.

— Nu mai spune, Sherlock.

Cu simțurile dintr-odată în alertă, băieții încremenesc, temându-se că ar mai putea fi cineva acolo. Dar își dau seama că sunt singuri.

Unul dintre băieții mai mici râde nervos, ușurat.

Înaintează curioși, privind cadavrul de pe podea. E un bărbat, trântit pe spate, cu urme clare de împușcături pe față

și plept. Cămașa deschisă la culoare e îmbibată de sânge. Niciunul dintre ei nu e defel sperios.

— Mă întreb dacă are ceva la el, spune băiatul mai mare.

— Mă îndoiesc, răspunde unul dintre ceilalți.

Dar băiatul de 14 ani își strecoară expert mâna într-unul dintre buzunarele de la pantalonii mortului, scoțând un portofel. Scoțoțește prin el.

— Se pare că avem noroc, spune el cu un rânjet, ridicând portofelul deschis ca să-l vadă și ceilalți.

E plin de bancnote, dar în beznă e prea greu de spus câți bani sunt acolo. Din celălalt buzunar scoate un telefon mobil.

— Luați-i ceasul și restul, le spune el celorlalți, cercetând cu grijă pe jos în căutarea unei arme.

Ar fi grozav să găsească o armă, dar nu vede niciuna.

Unul dintre băieții îi scoate ceasul. Celălalt se chinuie un pic cu un inel de aur masiv, dar până la urmă îl smulge de pe degetul cadavrului și-l strecoară în buzunarul jeansilor. După aceea, pipăie la gâtul omului, să vadă dacă are vreun lăntșor. N-are.

— Ia-i cureaua, comandă băiatul mai mare, evident șeful. Și pantofii.

Mai furască și înainte diverse lucruri, deși niciodată de la un cadavru. Erau entuziasmați, cu râsuflarea întretăiată. Depășiseră un fel de limită.

— Trebuie să ieșim de-aici, spune apoi băiatul mai mare. Și nu puteți spune nimănui.

Ceilalți doi ridică privirea spre băiatul mai înalt și dau din cap în tăcere.

— Nu ne laudăm nimănui cu ce am făcut. Ați priceput? Continuă cel mai mare.

Ceilalți dau din nou din cap, cu multă convingere.

— Dacă întreabă cineva, n-am fost niciodată aici. Hai să ne cărăm.

Cei trei băieți se strecoară repede afară din restaurantul abandonat, luând cu ei lucrurile bărbatului mort.

*

Tom își dă seama după vocea polițistului, după expresia lui, că veștile sunt foarte proaste. Poliția trebuie să dea vești tragice în fiecare zi. Acum e rândul lui să le primească. Însă Tom nu vrea să știe. Vrea să-și ia de la capăt toată seara — să coboare din mașină, să vină la ușa din față și să găsească pe Karen în bucătărie, pregătind masa. Vrea să-și pună bratele în jurul ei, să-l simtă parfumul și să-o strângă la plept. Vrea să fie totul cum era. Dacă n-ar fi ajuns acasă așa de târziu, poate că așa s-ar fi petrecut lucrurile. Poate că e vina lui.

— Mă tem că a avut loc un accident, spune polițistul Fleming, cu vocea gravă și privindu-l cu compasiune.

Știa el. Tom se simte amorțit.

— Soția dumneavoastră conduce o Honda Civic roșie? Întreabă polițistul.

Tom nu răspunde. Nu se poate întâmpla așa ceva.

Polițistul citește un număr de înmatriculare.

— Da, răspunde Tom. E mașina ei.

Vocea îi sună ciudat, de parcă vine din altă parte. Se uită la polițist. Timpul pare să-și fi încetinit curgerea. Acum o să-i spună. O să-i spună că a murit.

— Șoferița este rănită, spune cu blândețe polițistul Fleming. Nu știu cât de grav. E în spital.

Tom își acoperă fata cu mâinile. N-a murit! E rănită, dar simte cum îl cuprinde un val de speranță dezlănțuită că poate nu-i chiar așa de rău. Poate că o să fie bine. Își

îndepărtează mâinile de pe față, inspiră profund și tremurat și întreabă:

— Ce dracu' s-a întâmplat?
 — În accident a fost implicat un singur vehicul, spune încet polițistul Fleming. Mașina a intrat frontal într-un stâlp.
 — Cum? întreabă Tom. Cum poate să intre o mașină într-un stâlp fără niciun motiv? Karen e o șoferiță extraordinară. N-a avut niciodată vreun accident. Trebuie să-l fi provocat altcineva.

Tom observă expresia reținută de pe chipul polițistului. Ce anume îi ascunde?

— Șoferul nu avea acte de identitate, spune Fleming.
 — Și-a lăsat geanta aici. Și telefonul.
 Tom își trece mâinile peste față, încercând să nu clacheze.

Fleming își lasă capul într-o parte.
 — Domnule Krupp, relația dintre dumneavoastră și soția dumneavoastră e bună?

Tom îl privește consternat.
 — Da, bineînțeles.
 — Nu v-ați certat, n-au luat-o lucrurile un pic razna?
 — Nu! Nici măcar nu eram acasă.

Polițistul Fleming se așază într-un fotoliu în fața lui Tom și se apleacă.

— Imprejurările... în fine, există o mică posibilitate ca femeia care conducea mașina, cea care a avut accidentul, să nu fie soția dumneavoastră.

— Cum? întreabă Tom, luat prin surprindere. De ce? Ce vreți să spuneți?

— Pentru că nu avea acte de identitate asupra ei, în momentul acesta nu suntem de fapt siguri că soția dumneavoastră conducea mașina, ci doar că este mașina ei.

Tom îl țintuiește cu privirea, rămas fără grai.

— Accidentul s-a petrecut în partea de sud a orașului, la intersecția dintre Prospect și Davis Drive, spune ofițerul Fleming, privind-l cu subînțeles.

— Exclus, răspunde Tom.

Era una dintre cele mai rău-famate zone ale orașului. Karen n-ar fi călcat acolo nici ziua în amiaza mare, cu atât mai puțin singură după lăsarea întunericului.

— Știi ce motiv ar fi putut avea soția dumneavoastră, Karen, să conducă imprudent — să depășească viteza legală și să treacă pe roșu — în partea aceea a orașului?

— Poftim? Ce tot spuneți?

Tom se uită neîncrezător la polițist.

— Karen n-ar fi în partea aia a orașului. Și nu depășește niciodată viteza legală... n-ar trece niciodată pe roșu.

Se prăbușește pe canapea. Simte un val de ușurare.

— Nu-i soția mea, spune el cu certitudine.

O cunoaște pe soția lui, n-ar face niciodată așa ceva. Aproape că zâmbește.

— E altcineva. Probabil că i-a furat cineva mașina. Slavă Domnului!

Se uită la polițist, care-l cercetează în continuare cu îngrijorare profundă. Și după aceea își dă seama, iar panica revine pe loc.

— Și atunci, unde-i soția mea?

Capitolul trei

— Trebuie să veniți cu mine la spital, spune polițistul Fleming.

Tom nu prea reușește să priceapă ce se-ntâmplă. Ridică privirea spre polițist.

— Îmi pare rău, ce ați spus?

— Trebuie să veniți cu mine la spital acum. Trebuie să facem o identificare, într-un fel sau altul. Trebuie să știm dacă femeia de la spital este soția dumneavoastră. Și, dacă nu este, trebuie s-o găsim. Mi-ați spus că ați făcut un apel la 911, adaugă el. Nu este acasă, iar mașina ei a fost implicată într-un accident.

Tom dă din cap rapid, înțelegând acum.

— Da.

Își ia repede portofelul și cheile — îi tremură mâinile — și-l urmează pe polițist afară, unde se urcă pe bancheta din spate al mașinii de poliție alb-negru parcate pe stradă. Tom se întreabă dacă vreunul dintre vecini se uită pe geam. Se gândește fugăr la cum trebuie să arate el pe locul din spate al unei mașini de poliție.

Când ajung la spitalul Mercy, Tom și polițistul Fleming intră pe la Urgențe, ajungând în zona de așteptare

Străinul de acasă

zgomotoasă și aglomerată. Tom se plimbă agitat de colo-colo pe podcaua lucioasă și lustruită, în timp ce polițistul Fleming încearcă să găsească pe cineva care să le spună unde se află victima accidentului. Cât așteaptă, Tom devine din ce în ce mai nervos. Aproape toate scaunele sunt ocupate, iar pe lângă pereți se află pacienți pe paturi mobile. Tot vin și pleacă polițiștii și paramedicii. Personalul spitalului lucrează neîntrerupt în spatele pereților despărțitori de plexiglas. De tavan sunt prinse monitoare TV mari, pe care rulează o serie de filmulețe plicticoase despre sănătatea publică.

Tom nu știe ce să sper. Nu vrea ca victima să fie Karen. Ar putea fi rănită grav. Nu suportă gândul acesta. Pe de altă parte, să nu știe unde e, să se teamă de ce-i mai rău... *Ce dracu' s-a întâmplat în seara asta? Unde e?*

În cele din urmă, Fleming îi face semn din celălalt capăt al sălii aglomerate de așteptare. Tom se grăbește spre el. Lângă Fleming e o asistentă care pare hărțuită.

— Îmi pare rău, spune ea cu blândețe, uitându-se la Tom și apoi din nou la polițist. Chiar acum îi facem un RMN. Va trebui să așteptați. N-ar trebui să dureze prea mult.

— Trebuie s-o identificăm pe femeie, insistă Fleming.

— N-o să întrerup un RMN, răspunde cu fermitate asistentă.

Aruncă o privire compătimitoare în direcția lui Tom.

— Uite cum facem, spune ea, am hainele și efectele personale pe care le avea cu ea când a ajuns aici. Pot să vi le arăt, dacă vreți.

— Ar fi de ajutor, zice Fleming, uitându-se la Tom, care dă din cap.

— Haideți cu mine.